

Moj novi dan.

Moreča noč na dušo leže mládo — —
Mrakovi temni jo zagrnejo,
in zvezde upov se utrnejo . . .
Kar še srcé bi vérovalo rádo,
ponosne misli mu ne vrnejo . . .

A to je noč! — In preko teh temín,
pripláva zôra z vedrih visočín,
meglà, temà pred njo se v luč razgáne . . .
In v mladi zôri novo jutro vstane,
in v novem jutru vstáne lepši dán . . .

*

In v novem jutru vstane lepši dán . . .
Pomladni cvet trepeče v rosi čisti,
v demantnih bôjah se iskrijo listi,
in kakor da je na zemljó poslan
nebá odsév v krasóti, luči isti . . .

Spet v srcu upi se leskečejo,
ko božji dihi v njem trepečejo . . .
In na vseh stezah mračnega življenja
demantna mavrica se mu razpenja,
v krasoti vsi in v svojem veličanstvu . . .

*

V krasoti vsi in v svojem veličanstvu
priplavala je duša do idej,
kjer steze se odpírajó naprej . . .
In ko ponižna klanja se božánstvu
njen svet je velik onstran zvezdnih mej!

In takrat blažen, srečen je zemlján:
Otrok božanstva — bliža se božánstvu,
v krasoti vsi in v svojem veličanstvu
na nebu vstaja mu najlepši dán . . .

*

Ah, vidim vas umirati, ve zvezde,
ki ste sijále v mračnih mi nočeh,
na tujih stezah in na tujih tleh! —
O, hvala vam, ve ljubeznive zvezde
za spremljevanje v mojih mladih dneh!

A srca meni ne objéma stráh . . .
Kdo radi zvezd gasnečih bil bi plah?
— Pred jasnim dnevom le ugašajo . . .
Po njih več srca nam ne vprašajo,
ko v mlado zoro se potáplja noč.

*

Ko v mlado zóro noč se potopi
nebó ugásne blede luči svôje,
ki solnčne se zbojé kraljeve bôje . . .
In ko srcé človeško dotrpi —
pusti na svetu vse trpljenje svoje . . .

Pač često se nam izgubé kométi
odplavajo v vesmirja dalje črne,
odkoder redkokdaj kater se vrne . . .
— — — — —
Srce, povej, kaj izgubiš na sveti? —
Trpljenja, bôli, solze, zdihovánja,
ki ne vedó v nadzemska domovánja . . .

*

Mir léga na poljane . . . Božji dih
naravo trudno v sladek sen uspáva.
Iz srca vstaja mi poslednji vzdih,
k pokojnim zvezdam na nebesa pláva:

Daj Bog poléta duši tja do zvézd,
kjer več ne hodi izgubljenih cést,
kjer na razpôtju trudna več ne zájde —
kjer Tebe, Bitje bitij, srečna nájde! —

Ljudmila.